

1772

A A N G E N A A M

TYDVERDRYF

BY E E N E

ONVERWACHTE

GELEGENHEID.

De vaale Nacht heeft thans ons halve rond verduisterd;
Een liefhelyke rust houdt elk aan 't bed gekluisterd,
Terwyl de slaap, steeds door verbeeldingen gepaard,
Den menschen vreugde schenkt, of ydele onrust baard.
Hoe vinden zy zich vaak bedrogen, by 't ontwaken,
Daar zy hunne ydele hoop en wenschen moeten staken,
Of zich verheugen, by 't verdwynen van de smart,
Die, korts noch, hulsvestte in hun overmeesterd hart!

A

Daar

Daar and'ren, echter, nu gerustere oogenblikken
 Verslyten, voel ik my door geene rust verkwikken.
 Ik, rust- en slaapeloos, hoe zeer ik geeuw' en gaap',
 Geniet het zoet niet van een' aangenamen slaap.
 Ik, verr' helaas! van in 't gemeen geluk te deelen,
 Zit, op een' vreemde plaats, my zelve te verveelen:
 En, (in 't gezelschap van twee onbekende liën)
 Roep U, ô Dichtkunst! aan om my Uwe hulp te biën.
 ô Dochter van 't Verstand! ô Moeder van 't Genoegen!
 ô Zuster van de Vreugd! wil U by my vervoegen!
 En, daar geen' rust by my thans vestigt haar verblyf,
 Verstrek mijn' hand en ziel' tot nuttig tydverdrijf!
 Wat vreugd! Gy stemd het toe! Ik zie, ik voel U nad'ren.
 Wat's dit? wat nieuwe gloed verspreid zich door myne ad'ren?
 Hoe is myn hart ontfeld! Hoe is myn geest ontroerd!
 Hoe is myn' Ziel verrukt! waar worde ik heen gevoerd! ...
 Schryf schielyk, vlugge pen! waartoe zo lang te wachten?
 Volg ras, indien gy kunt, den loop van myn' gedachten.
 Vertoef niet langer — Schryf, gehoorzaam my terstond;
 Meld, meld de ontroering, die myn Geest hier ondervond.

ô Drie-

O Driemaal heilig en aanbid'lyk Opperwezen !
 Uw' Naam zy eeuwiglyk, van al wat leeft, geprezen !
 Myn' Ziel, nooit pryzens moede, en vol van Uwen lof,
 Loove altyd Uwen Naam ! vinde altyd nieuwe stof !
 Myn' tong moge Uwe Macht, in eeuwigheid, verbreiden,
 En, waar ik my bevinde, Uw' lof alom verspreiden !
 Gy, hooge Hemelen, vernedert U voor God !
 Gy, zyne Dienaars, die steeds doet naar zyn Gebod,
 O Heilige Engelen ! wilt U voor Hem vernederen,
 En dekt Uw aangezicht met Cherubynenvederen !
 Gy, zaal'ge Geesten, die dat heilig oord bewoond,
 Uw' dankbaarheid werd' door Uw' Lofzanggelm getoond !
 Roept alle eenpaartig uit, door Zyn' Genâ beveiligd,
GODS NAAM' EY ONZE STEM, VOOR EEUWIG, TOEGEHILIGD !
 Gy, Aarde, loof Uw' God, Uw' Schepper, Uwen Heer !
 Buig, buig U, in het stof, voor Zyne goedheid neêr !
 Gy, die op aarde woond, O Medestervelingen !
 Wilt, met een dankbaar hart, den lof Uw's Makers zingen.
 Roemt al het heil, dat Hy, nooit schenkensmoede, U schonk ;
 Roemt al Zyn' daden, wyl Zyn' Goedheid daar in blink :

Verkondigt Zynen Naam met Hemgwyde psalmen,
 En doet Uw' woonplaats steeds van Zynen Lof weërgalmen!
 Gy Zee, gy groote Zee, Gods Alvermogens werk,
 Verhef die Almacht, die U stelde en paal en perk!
 Gy, stomme Visschen selv', wilt Uwen Schepper pryzen,
 Uw wonder maakfel moog' Zyn' wond're Macht bewyzen!
 Verhef dan Uwen God, met eene dank'bre stem,
 ô Al-wat wezen heeft! ja looft! ja zegent Hem!
 Dat driemaal heilig en aanbid'lyk Opperwezen,
 Zy, van Zyn' schepselen, in eeuwigheid, geprezen!
 En gy, noch eens, myn' Ziel! die Zyne wond'ren ziet,
 Zyn' Gunsten ondervind, vergeet Zyn' Weldaën niet!
 Zyn' Weldaën, U zo mild, zo onverdiend geschonken;
 Zyn' Weldaën, daar Zyn' Gunst en Zyn' Genade in blonken!
 Een' flauwe schemering, die 'k eerst zo even zag,
 Verkondigt myn gezicht het nad'ren van den dag;
 En tevens myne Ziel 't volbrengen haarer plichten.
 ô Bron van Licht en Heil! ô Vader aller Lichten!
 Ik danke U voor Uw' gunst, op nieuw my toegebracht,
 Zo duid'lyk my getoond in deez' voorleden' Nacht.

Indien myn Geest, te zwak, Uw' goedheid niet vergelden,
 Noch Uw' genade en Gunst, zo als 't behoort, kan melden,
 Ontzeg Uw' dierb're hulp myn' zwakke poging niet!
 En leer my doen al 't geen' Uw' wyze wil gebiedt!
 Begon ik dezen dag met Uwen naam te pryzen,
 Geef, dat ik U steeds moog' myn' dankbaarheid bewyzen,
 Indien 't Uw raadsbesluit, Uw' wyze schikking zy!
 Uw' gunst bestraal' my steeds, Uw' wil geleide my!
 't Word dag. De Zon, alreede in 't Oostzuidoost gerezen,
 Verkondigt ook den lof van 't eeuwig Opperwezen.
 De pasvernieuwde Maan, die haar thans volgt, en dicht
 By haar is, leend van haar, op nieuw, een zwakker licht.
 Zy toont ons ook Gods gunst, die 't duistere der nachten,
 En de aak'ligheid daarvan wou door haar' glans verzachten.
 Maar welk een zoet geluid word hier myn oor gewaar?
 Of droom ik moog'lyk? Neen. — Het denkbeeld was te klaar;
 't Was geen' verbeelding. .... Hoe! 't geluid verheft zich weder!
 Hoe zoet! hoe streelend! hoe verrukkend is 't! hoe teder!
 Ja! 'k weet reeds wat het zy: gy hebt myn oor gestreeld,
 Gepluimde Zanger, in Canarië geteeld!

Word gy met my dan door dezelve drift gedreven ,
 Om met den Morgenstond Uw' Schepper eer te geven ?
 ô Vogeltjes! die dus Uw' dankbaarheid bewyst,
 En, door Uw' Uchtendzang, Uw' grooten Maker pryst;
 Uw voorbeeld leere my dien plicht indachtig wezen!
 Dé dankbaarheid is klaar in Uw gelaat te lezen;
 De 'zuiv're erkentenis is oorzaak van Uw' Zang:
 Gy zingt uit dankb're vreugd, en niet uit zelfsbelang,
 Of yd'le waan dat men Uw' schoone stem zal roemen.
 Zo 'k, in myn Lofzang, heb vergeten U te noemen,
 Verwyf my 't anders nooit dan met Uw Morgenlied!
 Dé wraakzucht, 's menschen fout, bewoond Uw' harten niet.
 ô Dat ik, U gelyk, my zelven kon bedwingen!
 En nooit uit and're reën, dan dankbaarheid, mogt zingen!
 Dan deelde myne Ziel in Uwe zuiv're vreugd!
 Dan was myn hart vernoegd! Dan waar' ik recht verheugd!
 De tyd, de vlugge tyd, is mid'lerwyl verlopen,
 En doet my, binnen kort, de blyde ontmoeting hopen
 Van myne Vrienden, die.... Maar welk een wangeluid
 Heeft daar myn' Ziel in haar bedenkingen gestuit?

Het is het slaan der klok', die eensklaps my komt slooren
 En.... agtmaal tot my roept: LAAT NIMMER TYD VERLOOREN!

Doch welke ontroering heeft, op nieuw, my aangedaan? ....

o Dichtkunst! ... Hoe ze is weg, en van my afgegaan?

o Dichtkunst! Hoort gy niet? of hebt gy my verlaaten?

Ja! ze is verdweenen! al myn roepen kan niet baaten.

Och of ze, indien ik haar weêr aanriep, weêr verscheen.

En dan zo spoedig niet, als ditmaal, weêr verdweent!

o Ed'le kunst! mogt ik my dit van U beloven,

Dan ging Uw' goedheid myn' verbeelding zelv' te boven!

Maar hoe! zy ziet my aan, en roept my toe: MISSCHIEN!

't Is wel dan: ik vertrek, en ga myn' Vrienden zien.

C.

17 $\frac{1}{2}$ 72.

OP MYNE
AANSTAANDE
OPENLYKE VERKRYGING
VAN HET
MEESTERSCHAP

In de Rechten.

Thans naderd reeds
Een dag, dien 'k steeds
Zal houden in gedachten;
Een dag, dieme of tot eer verstrekt,
Of, licht, met schande en smaad bedekt,
En maakt dat ieder my bescpottend zal verachten:
Een proefdag voor myn' zwakke krachten.

'k Zie,

* Zie, met ontzag,
Dien grooten dag
Allengskens nader komen;
Haast zal elk een nu kunnen zien
Of ik zyn lof met recht verdien'
Of waardig ben dat my zyne achting werde ontnomen.
Zoude ik dan voor dien dag niet schroomen?

Geen yd'le waan
Doet my bestaan
Deez' stoute stap te waagen;
Geen dwaaze zucht tot roem: ò neen!
Het is myns Vaders wil alleen.
Naar zyn' bevelen my, gehoorzaam, te gedragen,
Was steeds myn lust, myn welbehagen.

Schoon hem 't geweld
 Heeft neêrgeveld
 Van hem, die 't al doet bukken;
 Blyft echter zyn' gedachteniff'
 In 't hart, dat Vaderlievende is,
 Te diep geprent, om ooit den Dood te doen gelukken,
 Die beelt'nis uit myn' Ziel te rukken.

Ach! mogt het nu,
 Myn Vader! U,
 Naar Uwen wensch, gebeuren
 Te zyn getuigen van dien dag!
 Waarom moest U de droeve slag
 Van Uw' verhaasten dood, die 'k altyd zal betreuren,
 Uit Ouderminnende armen scheuren?

Zo thans het geen
Dat hier beneên
Geschied , U kan vermaken,
Och! dat deez' poging myner jeugd,
Kan 't zyn , vermeerdere uwe vreugd!
Zy toone U dat ik uw' bevelen nimmer wraaken,
Myn' plichten nimmer wil verzaken.

Laat schroom of schrik
Geen oogenblik
Uw' zuiv're vreugde krenken!
't Is waar, myn krachten zyn gering;
Maar God, die U als Vriend ontving,
Zal my, om Uwent wil' zyn' Geesten bystand schenken;
Hoe streeld het my daarom te denken!

En

En smeek ik Hem
 Met hart en stem,
 Ik zal niet vrucht'loos wachten;
 Hy zal 't niet weig'ren aan Uw' Zoon;
 Hy, die, Godvruchte deugd ten loon,
 Weldadigheid bewaard aan duizenden geslachten,
 Der geen en die Zyn' wil' betrachten!

Dus baardme Uw' deugd
 Myn Vader! vreugd
 En zegening te gader!
 Hoe hoord en voeld myn' ziel dit uur
 De stem' der sprekende Natuur!
 Hoe naauw ook tusschen ons haar band was, die word nader
 Nu God my zegend om myn' Vader!

OP HET DROEVIG STERFGEVAL

VAN DEN HEERE

JACOB DE NEUFVILLE VAN LENNEP,

EN DESZELFS HUISVROUWE

CORNELIA BIERENS,

Voorgevallen den 11. van Bloemaand 1772.

Schreid, jammerd, treurd, en klaagt o Gy die ooit te voren

In diepe droeffenis uw' ziel gedompeld zaagt!

Gy ook, die nooit voorheen een droeve klachtliet hooren

En steeds gelukkig waart, schreid, jammerd, treurd en klaagt

Het droevigste ongeval dat immer kon gebeuren,

En elk gevoelig mensch 't meelydend hart doorboord,

Verscheurd myn ted're Ziel, daar 't alles noopt tot treuren,

En men schier anders niet dan rouw en klachten hoord.

Wie

Wie kan, daar alles zucht, zyn bitter smart betoomen?

Wie schreid niet op die maar: VAN LENNEP en ZYN' VROUW

Zyn in den jongsten brand te deerlyk omgekomen!

Beklaag'lyk voorbeeld van een onverbroken' trouw!

o Deerniswaardige en rampzalige Echtelingen

Zelv' door uw sterven niet geschieden van elkaer!

Hoe doetme uw ongeval een' naren klaagtoon zingen!

Hoe treftme uw bitter lot! hoe valdme uw lyden zwaar!

Moest dan de wrede Dood U te gelyk doen sneeven

En 't vuur zyn werktuig zyn in dat noodlottig uur,

Moest Gy, ten einde toe, de sterkste blyken geven

Dat zuiv're Liefdegloed meer kracht hadde al het vuur?

Moest Gy... myn geest beswykt — myn' volbekretene oogen

Zien geene lett'ren meer — de pen ontvald myn' hand —

Myn' tong verliest haar spraak, myn' Ziel haar denkvermogen —

o Deerlyk ongeluk! o onherstelb're brand!

Wieps hand kan naar den eisch dit droevig Schouwspel teek'nen?

Wie schilderd de yslykheên van deez' gebeurtenis?

Wie

Wie durfd in dezen staat op hoop van troost noch reek'nen!

Daar alles trooff'loos ſchynt, en byna troostloos iſt!

Och! myn zwakke Geest tot eenig nut kon ſtrekken,

Voor hen die door deez' ramp in rouw gedompeld zyn!

Och! mogt ik hen in plaats van droefheid troost verwekken!

Hoe gaarne ontheft ik hen van hunne ondraagb're pyn!

Maar wat begin ik? Hoe? wat tracht ik uit te werken?

Dit werk iſt veel te zwaar, myn krachten te gering —

o Neen! 't Gaat wel. Ik voel de Godsvrucht my verſterken,

Zy trooft en onderſteund den zwakken ſterveling.

o Vrienden, die met my door hartzeer overrompeld,

Uw zuchten nacht en dag naar uwen Schepper zendt!

Denkt dat Gods gunst den menſch, hoe ook in leed gedompeld,

Nooit zonder byſtand liet, als deez' tot Hem zich wendt!

'k Beken, 't vald moeielyk, als men een' Vriend moet derven;

't Vald hard, wen voor den Dood een Bloedvriend nederbuikt;

't Vald bitter, als men ziet een zyner Oud'ren ſterven;

En allerhardſt als ons de Dood die beide ontrukkt:

Maar

Maar is Gods hand verkort ? is Hy niet meer almachtig ?

Of straft Hy zonder einde ? of troost Hy ons niet meer ?

Neen. — die op Hem vertrouwt, Zyn heilig Woord indachtig.

Vind in Zyn' gunst zyn' troost, zyn' Vriend, zyn' Oud'ren weér.

Droogt dan uw' traanen af, met my bedroefde Vrinden !

God, die U zo veel stof tot bitt're droefheid gaf,

Zal U Zyn' dierb're gunst op nieuw doen ondervinden

Wanneerge op Hem vertrouwd : droogt dan uw' traanen af

R.

17⁵/₁₆72